SARA MIA VELINSKÁ

ÔSMY HRIECH

2. DIEL

STRHUJÚCI PRÍBEH LÁSKY
DVOCH BRATOV K JEDNEJ ŽENE

5.

„Slepá spravodlivosť ma nechá vypiť pohár jedu, čo som sám namiešal.“

(William Shakespeare, Macbeth)

O tri mesiace neskôr

Tristan

„Čo tu ešte robíš? Vyzeráš, akoby ťa prešiel vlak,“ privíta ma v lekárskej izbe kolegyňa Andrea.

Pred pár hodinami nastúpila do nočnej služby, takže ja som mal byť už dávno doma.

„Poctivý roľník s poctivým jedným promile strčil nohu do kombajnu,“ ozrejmím. „Prvé dve hodiny som iba čistil ranu od pliev. Originál Popoluška, už mi chýbali len tie zasrané holuby.“

„Kristepane!“ smeje sa. „Ale agrikultúra sa iste teší, že si jej obetoval svoje voľno.“

„A minimálne jednu dioptriu,“ zamrmlem a vyzlečiem si prepotenú košeľu.

Do izby nakukne sestrička.

„Pani doktorka, volajú vás na urgent.“

„O čo, že tvoja noc nebude taká veselá ako moja?“ vzdychne Andrea a vytratí sa.

Som rád, že toto už dnes nie je môj problém. Z vrecka vyberiem mobil a nájdem v ňom hlasovú správu od Libby.

„Neviem sa ti dovolať, ešte si v práci? O chvíľu idem na javisko, takže nebudem dvíhať. Clara už stihla mať hysterický záchvat, keď mi na poslednú chvíľu musela zužovať kostýmy… ozaj, dala som nový song do nášho playlistu, má ľahký text a hovorí mi z duše. Skús niečo z neho zachytiť, môžeš pritom aj prevracať oči… je počuť, ako veľmi mi chýbaš?“

Aj ty mi chýbaš, pomyslím si, ale do esemesky napíšem: „Nepáči sa mi, že ti musia zužovať kostýmy.“

Začala vystupovať aj v novom detskom balete, takže v niektoré dni ma dve predstavenia za deň. Keď som bol naposledy v Paríži, bola taká vyčerpaná z celého týždňa, že jej nechutilo jesť. Ležala bezvládne na gauči a ja som ju kŕmil po malých kúskoch, aby som do nej niečo dostal. Tvrdí, že sa to na konci divadelnej sezóny stáva, že je to normál. Pre mňa absolútne neakceptovateľný normál.

Nevidel som ju už mesiac. Neviem sa vyhrabať z roboty. Naše oddelenie nemá dostatok kvalifikovaných chirurgov, pretože jeden si otvoril súkromnú ambulanciu a druhý odišiel do zahraničia. Z chirurgov s dvomi atestáciami sme zostali iba ja, Pavlík a primár. Andrea patrí medzi kolegov, ktorí majú len jednu atestáciu, takže počas jej nočnej služby musí mať jeden z nás troch poho-

tovostnú službu na telefóne. Dnes je to Pavlík, takže ma konečne čaká pokojný večer.

Najradšej by som to tu nadobro zabalil.

Dedo sa totiž postavil na nohy. Keď sa to stalo prvýkrát, hneď sa zviezol späť do kresla a rozplakal sa. Musel som ho objať a držať, kým sa z toho spamätal. Priznal sa mi, že bol skalopevne presvedčený, že sa to nepodarí. Odvtedy robí ďalšie pokroky. Už nikdy nebude chodiť tak vitálne ako pred nehodou, ale prestáva byť imobilný. Dokáže spraviť pár krokov s oporou, čo sa rovná malému zázraku.

Misia splnená. Môžem sa vrátiť do Ameriky.

Ibaže ak sa tam vrátim, prídem o Libbin štebotavý hlas, nehu a zvláštne upokojujúce teplo, keď sa ku mne pritúli. A nikto ma nebude učiť francúzštinu revolučnou metódou: počas prechádzok Parížom a prostredníctvom frankofónnej pop-music. Musím sledovať text piesne a potom jej napísať, čo všetko som pochopil. Toho je spravidla žalostne málo, lebo nenápadne sabotujem výučbu zmierený, že ten jazyk sa v živote nenaučím. Je príliš ťažký, aby sa na mňa nalepil bez motivácie. Žiadnu nemám, pretože ho jednoducho nepotrebujem, s angličtinou a so španielčinou si v Amerike v pohode vystačím. Znášam Libbinu snahu iba preto, lebo je neskutočne sexy, keď jej z úst vychádza tá prihriata hatlanina. Zožral by som ju.

Uvedomujem si však, že odkladám nevyhnutnú diskusiu o nás dvoch. Každý máme svoje zázemie na inom kontinente a ja sa na ten svoj plánujem vrátiť. Nenechám

sa zotročiť v neefektívnom, zdevastovanom slovenskom zdravotníctve. Keď už mám vyhorieť, tak radšej vo fungujúcom systéme s najmodernejšou zdravotníckou technikou a rýchlym pokrokom.

Pri prezliekaní si pustím *Je veux*, novú pesničku v spoločnom playliste, ktorý Libby nazvala *LeTri's Love beats*.

Nahrám Libby hlasovú správu: „Nejaká Zaz spieva, že nechce šperky od Chanelu, lebo sú klišé, chce radšej lásku, slobodu a zomrieť s rukou na srdci. Takže toto ti hovorí z duše, áno? Okej. Tak ten balík, ktorý ťa bude čakať v šatni po predstavení, pošli naspäť na adresu odosielateľa."

Dnes má narodeniny. Oslavuje ich na javisku posledným predstavením Othella. Po ňom sa jej začínajú divadelné prázdniny a ona sa na celé leto vracia domov. Teším sa na ňu ako Oliver Twist na kráľovskú hostinu – mám rovnakú obavu, že kým príde, umriem hladom.

Vyjdem z dverí a od prekvapenia zastanem.

Pred lekárskou izbou stojí Adam Holák.

Podľa jeho upreného pohľadu pochopím, že čaká na mňa. Trochu pribral, vlasy mu zredli a začínajú šedivieť. Tetovanie na rukách, ktoré bolo kedysi na svalnatom tele plavca „cool", teraz vyzerá lacno ako oheň namaľovaný na opotrebovanom foodtrucku.

Celý nesvoj sa ku mne váhavo pohne. Má prepotené tričko a popolavú tvár. Chvíľu na seba mlčky hľadíme, akoby sme premýšľali, kde nabral tú neuveriteľnú drzosť za mnou prísť. Tipujem, že ho k tomu donútil rovnaký gigantický strach, aký majú všetci návštevníci tohto oddelenia. Niekto z jeho blízkych bojuje o život.

„Čau,“ hlesne neisto.

„Kto ti prezradil, kde ma nájdeš?“ zisťujem, aby som vedel, komu mám zajtra vynadať.

Zneistene zažmurká.

„Nejaká sestrička. Povedal som jej, že sme známi,“ previnilo odvráti zrak. „Od Xénie viem, že tu robíš.“

Xénia sa zjavne nikam neposunula.

„Syn bol tu neďaleko na plaveckom sústredení. Večer išiel so staršími chalanmi do nejakého podniku a napadli ich miestni výrastkovia…“

„Netuším, čo chceš, ale viem, že to nie je môj problém,“ preruším ho úsečne. „Mám po šichte.“

Vykročím k schodom.

„A čo tá oná… *Hi-potratova* prísaha?!“ splieta. „Nemôžeš odmietnuť pomáhať v tej… núdzi!“

„Ak v Hippokratovej prísahe nájdeš niečo o tom, že hoci sú v dosahu iní lekári v službe, musím zachraňovať potomka jedného z kreténov, kvôli ktorým ma vyrazili z reprezentácie, ozvi sa. Dovtedy sa mi nepripomínaj.“

Nikto sa neoháňa Hippokratom horlivejšie ako niektorí rodinní príslušníci. Len čo prekročia prah nemocnice, nadobudnú neotrasiteľné presvedčenie, že lekár je poddaný robot, ktorý nemusí jesť ani spať, kým sa ich príbuznému neuľaví.

Holák ma vytrvalo prenasleduje dolu schodmi.

„Mrzí ma to,“ vyhŕkne.

„Nemrzí. Mrzieť ťa bude, keď neodpáliš do riti.“

„Má bolesti v hrudníku, nevie dýchať. Nejaká doktorka povedala, že má para-niečo s rebrami…“

Zastanem. „Paradoxné dýchanie?“

„Áno, toto!“ prisvedčí horlivo a vyvolá mi vnútorný poplach.

Andrea bude potrebovať skúseného chirurga, a kým príde Pavlík, môže byť neskoro.

„Poslali ho na CT.“ V Holákovom hlase zaznie nádej, že ma zaujal.

Rozbehnem sa naspäť hore schodmi. „Koľko má rokov?“

„Trinásť,“ uteká za mnou.

Pochybovačne na neho fľochnem. Nebol pred trinástimi rokmi už so Xéniou?

„S jeho matkou to bola jednorazovka,“ poznamená, keď pochopí môj pohľad. „Súťažne pláva, je fakt dobrý, lepší, ako som bol ja.“

„Pamätá sa na niečo?“

„Kopali do neho na zemi.“

Posledná otázka: „Meno?“

„Jakub Holák.“

Pridám do šprintu a nechám ho ďaleko za sebou.

* * *

„Chvalabohu, že si neodišiel!“ zvolá s úľavou Andrea, keď sa objavím za rádiológovým chrbtom.

„Čo tam máme?“ Sledujem obrazovku.

„Duplexná fraktúra štvrtého až siedmeho rebra vľavo, ľavý pneumohemotorax,“ referuje rádiológ a ukazuje na fľaky na monitore. „Na dolnom laloku ľavých pľúc má laceráciu…“

Zlé a horšie…

„Aspoňže hlavu má v poriadku," povzdychne si pediatrička, ktorú Andrea prizvala na konzultáciu.

„Tris," osloví ma Ondrej, mladý primár anestéziologicko-resuscitačného oddelenia. „Máme ho na štyroch venóznych linkách a krvný tlak aj tak klesá, saturácia osemdesiatpäť percent. Znižuje sa parciálny tlak kyslíka a stúpa parciálny tlak oxidu uhličitého."

Známky dychovej nedostatočnosti, šokového stavu.

„Zavolajte na operačku, že máme masívne krvácanie z roztrhnutých pľúc. Nech sa pripravia na anterolaterálnu torakotómiu," prikážem.

Andrea na mňa vystrašene pozrie.

„Otvoríš ho ty? Máš mať voľno. Dala som zavolať Pavlíka."

„Nemôžeš na neho čakať, chlapec má minúty. Budeš mi asistovať."

Hodím si do úst žuvačku.

* * *

Jakub leží na operačnom stole s podloženou ľavou lopatkou. Nepatrne sa chveje, sťažka dýcha. Telo má bledé ako z mramoru, cez pokožku mu vidno modré žily. Na hrudi sa mu rozprestiera veľká podliatina.

„Ondrej, ešte ho neintubuj, najskôr ho zadrénujem. Andrea, priprav mi mezokaín, Marika, súpravu na drenáž."

Prihovorím sa chlapcovi.